

L'esforç de la premsa comarcal

Es un tema vell parlar de les dificultats amb què topen les nostres publicacions comarcals per portar una vida essencialment migrada. D'un cap d'any a l'altre en neixen i en moren un gran nombre. Es s' motius de llur desaparició quasi sempre són per raons econòmiques. La llista de periòdics que no han arribat a publicar tres dotzenes de números és enorme. Això demostra el poc escalf que troben en llur pròpia localitat i com la gent es preocupa ben poc del desvetllament cultural, negig'nt d'una manera vergonyosa l'esforç d'aquells nuclis de joves que funden periòdics. A vegades hi ha però, periòdics com «El Pireneu» de Puigcerdà que han de suspendre llur publicació després de divuit anys de vida periodística. En general, les publicacions comarcals viuen de miracle i llur continuïtat, no cal dubtar-ne, depèn del patriotisme d'algú.

Entre la colla de periòdics comarcals que valen la pena d'ésser esmentats hi ha LA GRALLA de Granollers. Un setmanari ben fet perquè sí, escrit amb un esperit periodístic de primera classe, que té un criteri de totes les coses, i dotat d'un eclecticisme de la millor qualitat. LA GRALLA té una altra cosa que fa es distingeixi de la majoria de publicacions catalanes: és escrit en un català correcte, impecable; els seus inspiradors posseeixen la clara visió que la missió d'un periòdic és orientar degudament els seus llegidors, sabent-los enterar d'allò que els passa per alt atrafegats en les incidències quotidianes. LA GRALLA du el segell de la seva localitat, comentant amb estil periodístic força desimbolt les glòries i misèries de la seva ciutat estimada.

LA GRALLA, des de fa nou anys, publica anualment un dens volum que glossa els varis aspectes de les diverses activitats granollerines. El d'enguany va dedicat al Granollers «D'ahir... d'avui... i de demà». La seva aparició significa un esforç editorial considerable; tant els gravats com el text, tot és excel·lent, i dóna una clara visió del que fou, és i pot ésser Granollers. Amb la publicació d'aquests volums de divulgació local, LA GRALLA porta a terme una tasca con-

siderable, que els historiadors de demà agrairan com es mereix. Es un exemple a seguir, una obra altament patriòtica, que posaria a un nivell cultural molt envejable les institucions comarcals de Catalunya. El Vallés, essencialment, és una comarca amarada de tipisme i de tradició que caldria que no s'esvaeís amb el passar del temps.

La felicitació als amics de LA GRALLA ha d'ésser plena d'encoratjaments i perquè perseverin en aquesta tasca periodística de primer ordre. A la nostra premsa comarcal li calen iniciatives d'aquesta naturalesa per adquirir un cert relleu, aquella importància que no pugui passar per alt la premsa barcelonina. Sovint hom llegeix els penjaments que algun periodista dedica a la premsa comarcal. I és que ignora com han de viure i com es fan els periòdics a les comarques. Ningú no vol adonar-se del gran esforç que representa publicar un setmanari. Si existís comprensió en aquestes coses, altrament no anrien aquesta multitud de periòdics que mantenen viva la flama de l'ideal arreu de Catalunya. Si més no, no li negarien la col·laboració material molta gent que es vol dir catalanista, idealista o liberal i que no li presten per uns no ius que ells mateixos no sabrien explicar.»

(De Saba Nova, de Rubí)

Maternitat

Teniu ara la faç tota esllanguida i us recolzeu al vostre espòs amat, branquilló que del pes de la florida es repenja a la branca colltorçat.

L'esguard se us perd i aneu com defallida, pàl·lid el llavi, el caminar pausat, gràvida igual com l'himne de la vida que passa triomfal amb majestat.

I al front dueu rubors quasi infantines, essències maternals que són divines de tan humanes que elles són. Talment

que en la corba que hi ha en vostra cintura guarda el triple misteri la natura de Dolor, Goig i Glòria en un moment.

EMILI SALETA LLORJENS

DLXXIV

Els que ens mirem les lluites polítiques des d'un punt de vista imparcial, més ben dit, puix que imparcials no ho som ni en volèm ésser, els que no prenem part activa en les lluites polítiques, en arribant un període electoral com el present, ens veiem assetjats d'una manera constant, per l'interrogació obligada dels curiosos. «Per qui votareu?»

Pocs són, però, que s'atreveixin a formular la pregunta, per bé que no manca algun atrevit; però els més, possessionats d'una educació que arriba al límit de les circumstàncies, també ens ho pregunten per mitjà d'una hàbil converse, gràcies a la constatació de la sorpresa que pot causar nos un article periodístic; en fi, de mil maneres, per evadir-se de la repulsa conseguint si la pregunta fos feta sense subterfugis.

Hem observat que fins aquells que creuen conèixer-se, els resta el dubte de si en el moment suprem farem us del vot d'acord amb les nostres idees, i molts d'altres creuen copsar el nostre pensament definitiu allunyant de la conversa el to superficial i voluble que té en la vida quotidiana i porten la discussió vers una mena de meditació, preàmbul d'una confessió general.

A moltes persones els té preocupats, per dir-ho amb netedat, un obrer dretista o un esquerrà benestant. Per ells no compaginem ambdues situacions i forfol·len per tal de treure'n l'aigua clara. Nosaltres, que no prejudgem res ni volèm ésser prejudjats, ens esgarrifem d'aquesta dèria d'inquirir el que mai ha de preguntar-se, puix hi ha coses que salten a la vista i que creiem són consubstancials amb l'home equilibrat. Hi ha qui pot concebir una felicitat egoista. Però, es pot ésser feliç sense que ho siguin els demés? Es possible que hom consideri estable una felicitat forjada a espall'es de la misèria? Es possible l'avenç de la humanitat sense tenir en compte els enfangats encara en la ignorància?

Doncs, en faç d'aquests postulats incontrovertibles, per què encara s'obstinen a preguntar: —A qui votareu?

L'ALTRE